

Izhaja vsako prvo
in tretjo soboto v
meseču. Stane na
leto 6 K, na pol
leta 3 K. Posamezni listi po
30 vin.

JEŽ

Naročnina naj se
pošilja upravni-
štvu. Rokopisi pa
uredništvu 'JEŽA'
v Ljubljani. Inse-
rati se računajo
po dogovoru.

List 7. - V Ljubljani, dne 6. marca 1909. - Leto VII.

Naši posli.

Gospa: „Dobro, vseč ste mi in vsprejemem vas v službo, toda povem vam, da ljubkovanja bodisi s komurkoli v svoji hiši ne trpim.“

Kuharica: „O mene pa to nič ne ženira.“

Ženske ne pozabijo ničesar — kvečem svoje obljube.

IVAN SAJOVIC-VELESOVSKI:

KRAVARJEV JANEZ Z VISOKEGA HRIBA.

ŽALOSTNA HUMORESKA S KMETOV.

Počasnih, majestetičnih korakov, ki kažejo, da ve, da je sin najbogatejšega kmeta na Visokem hribu in ki povedo, da je prepričan, da se predaleč poniža, ako se pregreši on, ud izobraževalne družbe, tako daleč, da gre pod okno Jerebove Micke, ki je hči revnega kočarja koncem vasi, mi stopa Kravarjev Janez za mejo ob vasi.

„Micka, Micka, odpri!“ potrka na okno. In res za par trenutkov se prikaže prijazen kmetski obrazek pri oknu.

„Kaj ti je? Micka, ti si jokala?“ jo povprašuje dobro vedoč, kaj pomenijo solze. Vendar je pa v srcu prepričan, da ravna prav, ako poroči Vrabčevo Ivanko z dvajsetimi tisoči dote, akoravno je ne ljubi. Saj vendar denar naredi ljubezen! „Kaj zato, če se mi Micka parkrat razjoka, imel bom pa le nezadolženo posestvo, lahko si bom popravil poslopje, ki je sedaj v slabem stanu in svoji dekli Johani bom lahko poslal voziček nasproti v gozd, da se ne bo obešala zadaj na voz, kadar bom zopet peljal smerečje iz hoste.“ Kadar poroči Vrabčevo Ivanko z dvajsetimi tisoči — drugače si Vrabčeve Ivanke sploh ni mogel misliti kot v zvezi z dvajsetimi tisoči — takrat si i Micko vzame za deklo i Johana ostane pri hiši in takrat se bode pač izplačalo za obema pošiljati voziček, da ne bodeta tako nerodno viseli na vozu kot zadnjič Johana, ko je peljal smerečje iz hoste. To vendar škoduje njenim nežnim udom! Hej, to bo življenje!“

„Kaj ne bom jokala! Včeraj si se ženil pri Vrabčevi Ivanki, mene boš pa pustil, da ostanem večna samica,“ ga zmoti Micka v teh „gradovih v oblakih.“

„Vrabčeve Ivanke ne poročim nikoli!“

„Priseži!“

„Prisegam.“

„Priseži tudi, da poročiš mene in nobene druge!“

„Prisegam, da vzamem tebe,“ ji je prisegal Kravarjev Janez in zraven tiho pristavil: „za deklo“.

Ako bi Kravarjev Janez vedel, da je prisegal pravično prisego, bi pač ne bil odšel žvižgaje izpod okna! „Zopet sem jo za par dni potolažil“, si misli, „potem bo zopet treba en večer prisegati in zopet bo potolažena za par dni in tako dalje, da poročim Vrabčevo Ivanko z dvajsetimi tisoči.“

Res mnogo se je trudil Kravarjev Janez, da bi dobil dvajset tisoč v spremstvu z Ivanko, pač mu ni bilo za Ivanko, ki je pa bila mimogrede povedano, prav čedna punčka, njemu bi bilo prav vseeno, ako bi dobil samo dvajset tisoč brez Ivanke in Ivanka bi mu nasprotno rada dala vso svojo doto, samo da bi jo stariši pustili, da bi brez dote vzela Bumijevega Franceta. Oba sta vedela za misli drugega, toda nobeden si jih ni upal spremeniti v besede in tako je res prišlo tako daleč, da sta bila prvič na oklicu.

Toda „božji mlini meljejo počasi, ampak gotovo“ in krasna nevesta Kravarjevega Janeza Vrabčeva Ivanka si je mislila:

Moj ženin si bil,
moj mož pa ne boš,

in je pozitivno nadaljevanje te pesmice privoščila samo Bumijevemu Francetu, katerega je ljubila, seveda skrivaj, vsaj kakih pet let sem že. Tako daleč je namreč znana zgodovina te skrite ljubezni. Res božji mlini meljejo in kriva prisega Kravarjevega Janeza se je izpremenila v pravično.

Cel teden se je Kravarjev Janez veselil dvajsetih tisočev, hočem reči Vrabčeve Ivanke, ker poprej ni nikdar mogel verjeti, da bode hotela njega za moža tako čedna deklica, in poleg tega še z dvajsetimi tisoči, dokler ni bil prvič oklican. Vrabčeva Ivanka je pa med tem na vse mogoče načine mislila, kakšen vzrok bi dobila, da bi razdrla ženitovanje s Kravarjevim Janezom; slednjič ga je le našla.

Kravarjev Janez se je med tem hotel prikupiti Vrabčevi Ivanki ter zato vsakemu, kdor ga je vprašal, če se bo res oženil, odgovoril:

„Kakor bo božja volja,“ Menda ni vedel, da je Bog čul tudi njegovo prisego pod oknom Jerebove Micke.

Bumijev France je pa med tem časom splošne nezvestobe iskal drugod neveste. Hočeš-nočeš se je moral, kadarkoli se je prišel kam ženit, spominjati Vrabčeve Ivanke, noči precutih pod njenim oknom in priseg, da vzameta samo drug drugega, drugače pa ostaneta vedno neporočena.

Dovolj naj bo. Bog je čul vse prisege Kravarjevega Janeza in Vrabčeva Ivanka je bila toliko pametna, da ni hotela Kravarjevega Janeza.

Iz obupnosti po dvajsetih tisočih, si je hotel Kravarjev Janez pognati krogeljo v glavo, zato mu je pa zmanjkalo poguma. Življenje brez dvajsetih tisočev se mu je pa zdelo tako ničevo, da se je hotel na vsak način preseliti v boljši svet, kjer bi lahko shajal brez dvajsetih tisočev.

To so gledali ljudje v nedeljo pred farno cerkvijo, ko jim je občinski sluga prebral tale oklic:

Ker me Vrabčeva Ivanka ni hotela za moža, dovoljujem, da me sme vsakdo ustreliti sredi ceste kot steklega psa. Eventuelno kazen prevzamem na se.

Kravarjev Janez.

Počasnih ponižnih korakov, ki kažejo, da ve, da je brez dvajsetih tisočev Vrabčeve Ivanke izgubljen, stopa Kravarjev Janez za mejo ob vasi.

„Stoj in zmoli še zadnji očenaš!“ mu zakriči nasproti kmetski fant bivši ljubimec Jerebove Micke, držeč v roki svetel samokres: „Menda se še spominjaš, kaj si dal v nedeljo oklicati!“

„Pusti me, Miha! Kar hočeš ti dam, samo življenje mi pusti!“

„Priseži, da mi pustiš Jerebovo Micko pri miru, da je niti ne pogledaš ne!“

„Prisegam“.

Poglejmo samo za trenutek v življenje Kravarjevega Janeza čez 10 let.

Po veliki cesti pelje samotež majhen vožiček, pomaga mu družica na poti življenja, Johana, ki je bila nekdanj njegova dekla. Na vozičku sedi triletno dete, zavito v raztrgane cape.

„Mama, kruha!“ prosi dete.

Solze zaigrajo ob ti prošnji v očeh Kravarjevega Janeza in nehote se spomni Vrabčeve Ivanke z dvajsetimi tisoči in priseg pod oknom Jerebove Micke. Kako bo potolažil otrokov glad, včeraj so mu prodali posestvo in danes pelje vse svoje seboj iskajoč si stanovanja in dela.

Navihnan pošel.

Gospodinja: „Ali ste povedali lekarnarju, da je njegov zobni prašek za nič?“

Služkinja: „Še več; še vaše zobe sem mu pokazala, da se je lahko prepričal.“

Pomirljivo.

„Kaj, soseda, vi pustite svojo hčerko kar samo na izprehod?“

„Ne bojte se, soseda, moja hči je že tako pametna, da dobi kmalo spremljevalca.“

Dober svet.

Nekateri dajo prednost lepoti, drugi premoženju, a najboljša je srednja pot: izberi si lepo in bogato nevesto.

Mati in hči.

— „Sramota! Tvoj soprog se je pri meni pritožil, da ljubkuješ z doktorjem, — sramuj se — —

„Ali, mama!“

„Molči! Tudi jaz sem bila mlada in vendar nisem nikdar tako očitno z drugimi ljubkovala, da bi moj mož zapazil.“

JANKO OSOJNIK:

ŠALJIVEC IZ PODRAVJA.

ZBIRKA PRIPOVEDEK IZ PODRAVJA NA STAJERSKEM.

4. Cigan v Marbergu.

Na cigane imajo Marberžani do današnjega dne hudo jezo. Bog naj pomaga ciganom, če jih zalotijo Marberžani blizu svojega trga! A Marberžani vedo dobro, zakaj se je treba čuvati pred cigani.

Čujmo, kako so kaznovali prvega cigana, ki jim je prišel v roke!

Bilo je še v tistih starih časih, ko so imeli vsi Marberžani skupne pašnike. Občinski pastir, ki so mu pravili „hertar“, je gonil jutro za jutrom vso marberško živino čez polje dol v Dobravo, kjer se je pasla, razhajala in mešala po svoji volji. Za hertarjem je prihitela pogostoma marberška deca in so si pekli z njim krompir; kadar pa je ostajal hertar sam, je bodisi ležal pod jelšo blizu brodarja, ali pa stopil k brodarju, s katerim sta metala karte do večera. Lepe čase je imel marberški hertar.

Hertar ni bil sicer tako bister kakor drugi Marberžani, toda v kartah je imel vedno srečo, naj sta z brodarjem marjašala ali pa vlačila „črnega Petra“.

Kar je brodar zaigral, je šlo vse za žganico.

Nekega popoldne ju je zmotil med igro klic po ladji. „Hoj, daj ladjo, daj!“ je donelo že četrtič od Vuhreda v Dobravo, ko je skočil brodar v ladjo, da prepelje popotnika. Brodar je bil precej hud, ko zagleda na bregu starega zamazanega cigana. A cigan ni bil navaden popotnik. Brodarju je plačal že naprej dva

groša, česar še ni storil nihče, odkar je prevažal brodar ljudi iz Vuhrega v Marberg.

Cigan je na levem bregu takoj zginitil v gošči, kakor bi se mu hudo mudilo. Hertar in brodar pa se nista zanj več zmenila.

Ko je zatrobil zvečer pred solnčnim zahodom hertar v svoj rog ter sklical marberško živino je bilo vse v redu, le županovih mladih kobil ni bilo od nikoder. Hertar zatrobi še enkrat, županovih kobil pa ni. Mogoče so že doma, ali pa je bil prišel Guzlov hlapec po nje v Dobravo, če so jih vpregli popoldne.

Županovih kobil pa ni bilo doma. Kje bi naj bile ostale?

Zdaj šele se je spomnil hertar črnega popotnika in v tem hipu se je domislil, da je najbrž odgnal kobile onile cigan, kateremu se je tako mudilo v Dobravo. Povedal je županu.

Po vsem trgu je splašil Šorfšic ljudi s svojim bobnom. Ali gori ali kaj? Možje so prihiteli pred občinsko hišo, za njim pa babe in deca. Guzl pove, kaj se je zgodilo in razžene može na vse strani na lov za ciganom. Ostro je zagrozil vsem, naj se mu nobeden ne obrne poprej, predno ne dohiti cigana ter mu ne vzame kobil.

Po Marbergu je vse oživel. Možje so se razleteli, žene pa je bilo groza, češ cigani so blizu in lahko pridejo ponoči v Marberg.

Znana reč je, da imajo Marberžani veliko srečo. Na Muti so spoznali možje kobile, ki jih je gnal cigan v naglem diru po cesti in koj jim je prišlo na misel, da ni vse v redu. Prijeli so cigana, ki je trdil, da je kupil kobile od gospoda Guzla za petsto goldinarjev, a kdo bi ciganu verjel. Med Muto in Marbergom je od nekdanj že dobro prijateljstvo, kar se je pokazalo posebno pri tej priliki. Poslali so moža v Marberg vprašat, ali je res kupil cigan županove kobile in mož je že srečal marberške ponočne lovce, zasledujoče tatu. Eden se je vrnil v Marberg, da razglasi novico, vsi drugi pa hajdi na Muto po kobile in po cigana. Na Guzlov račun so pili na Muti skupno z domačimi na naglem sodček vina ter utrdili z njimi starodavno bratovščino, potem pa so prepevaje gnali kobile in zvezanega cigana v Marberg.

To vam je bilo veselje drugega dne po Marbergu! Vsakdor je bil o tem prepričan, kar je povedal župan na začetku občinske seje, da so možje znova dokazali da nemška mati ni rodila takih junakov, kakoršni so Marberžani.

V tistih časih še ni bilo nikakih okrajnih in drugih sodišč in tudi v Marbergu so sodili možje sami, kadar so dobili kakega

zločinca. Cigana so pripeljali še vedno zvezanega v občinsko sobo, kjer je naštel župan njegove grehe. Šterc je spoznal v ciganu voditelja tistih hudodelcev, ki so lanskega leta taborili pod slavnim starim marberškim hrastom, kateremu so najbrž podžagali korenje, da se je jel sušiti. In kako žalostni so vsi ti spomini na hrast in na kupčijo z graškim gospodom! Vsega tega je kriv ta cigan!

Ob spominu na Gradec je nastal ropot po občinski sobi in gluhi Edelman je hotel kar planiti po ciganu.

Župan je zapovedal mir.

Po štiriurnem posvetovanju se je sklenilo, da se naj cigan kaznuje s smrtjo.

Ob visokem marberškem plotu so postavili možje močne vislice.

Sem pripeljejo cigana in ker je čakalo ljudstvo že nestrpno ciganove smrti, je nagovoril župan hudodelca prav kratko:

„Tvoja ura je potekla. Spravi se z Bogom! Ker pa je danes ravno moj god, ti rad izpolnim pred smrtjo še eno željo, če imaš kaj na srcu. Pa le hitro!“

Cigan še ni bil spregovoril besede, odkar so ga imeli Marberžani v pesteh. Oči so se mu zablislile in rekel je ponižno:

„Ne zaslužim nobene milosti, gospod župan. Takšen grešnik sem, da bo hudič strašil po vašem trgu še dolgo po moji smrti, če umrem tukaj. Samo to željo imam, da obvarujem vas, vašo dečo in vaše žene posmrtnih strahov. Vam je vseeno, če umrem tostran ali onstran ograje. Zato vas prosim, vrzite me čez ta-le plot, da umrem tam.“

Župan se je ozrl plaho po preplašenih ženskah in moških in je dal znamenje. Pet mož je pograbilo cigana in ga pognalo čez plot — — —.

Cigan je padel na noge kakor star maček in predno so porinili Šorfšica na vislice, da naj pogleda čez plot za njim, ga ni bilo več.

Cigana ni! „Hudič ga je odnesel. Vdrl se je v zemljo!“

„Bil je gotovo hud grešnik, kakor je povedal sam. Sreča za naše mesto, da ga nismo obesili.“

Babe so se križale, možje pa so hvalili županovo modrost, da je poslal cigana tako gladko v pekel. Seveda so bili Marberžani tudi prepričani, da ciganov duh straši onstran plota.

(„Sloga“.)

Enfant terrible.

Enfant terrible.

Guvernantka: „Ali že razločuješ častnika od podčastnika, Emica?“

Emica: „O ja! Vas poljubujejo častniki, našo kuharico pa podčastniki.“

Praktikus.

„Prosim, posodi mi pet kron.“

„Obžalujem; imam samo tri.“

„Pa mi daj tri, dve mi ostaneš pa še dolžan.“

Prav.

„Dandanes že povsod ustanovljajo poboljševalnice za dekleta.“

„Prav tako; saj je konkurenca res že prevelika.“

DR. ŽANE Z IBLANE.

Un petek me je pršou iz Štajarskega ubiskat en moj star prjatu, ke misl na iblanskem useučeliš felazufija naprej štederat. Ke sm ga prašu, kuku se mu kej u Iblan dupade, m je Iblana drgač še precej puhvalu, sam čez iblanske štarije in berte ni vedu nč dobrega puvedat:

„Če b iblansk berti ble bl prluden, štarije pa mal bl čedne in zračne, pa b blu velik bulš za tujsk premet,“ je reku. „Tu je biu res že ta zadn cajt, de sa napravl tista gustilnška šula, de se uja berti in bertne navadl iz sojem gostem ukul hodet in jm pustrečt kokr se šika, soje štarije pa mejčken

bl čedn držat; pol u že tud iblanska gespoda raj u štarije zahajala.“

„Prjatu, ti mal puznaš iblanska gespoda, če misleš, de ja u čednast u štarija ulekla in de je bla gustilnčarska šula putrebna. Če je bl umazana beznica, bl tešeja ldje vajna.“

„Teb se meša, Žane! Sej nč na rečem: za navadn niži ludstu je hmal kej dobr; kar je pa buišeh ldi, pa že neki pugervaja za soj gnar.“

„Nč. Jest sm Iblančan in bulš puznam Iblančane kokr ti. Le pejd pugledat u kašna fajn štarija, ker je use na biks, pa uš vidu pouhn praznga; pol stop pa še u kašna zakajena in umazana beznica, pa se uš prepriču, de mam jest prou: kar trl se u gespode notr.“

„Žane, tu pejd enmo drugmo praut, pa ne men, ke felazufija štederam!“

Če m na verjameš, pa pejma staut za pet litru.“

„Velá!“

„Velá!“ — — —

Ke sm biu jest tekat glih bl na ta žejna plat, sm prjeu prec sojga prjatla felazufa za pudpajzdha in šla sma dol pu forštat in stupila pu ene par štengah u ena štarija. Ke sma stupila čez prag, m je prec udaru u nus en tku šorf duh pu plesnob in sferbariem luft, de m je pr tist prič vs nahod pregnou.

„Kar bejžma; drgač se uma še zadušla. Tle not ja na more živa duša prestat“, zastoku je moj prjatu felazuf in me uleku nazaj u veža.

„Na uš Jože kaše pihu! Men se gre tle za pet litru, in za pet litru se pestim tud zadešet, če ni drgč. Le za mana, prjatu, uš saj vidu, de še jest na lažem.“

In udrinla sva mal dm preč in stupila u štarija. Ukul ush miz use našlačen gespode. Tle je sedou šulsk nadzornk, tam šulsk derehtar in tku naprej ud feldbeblna pa du uferja, ud navadnga majstra, pa du fabrkanta in trgouske zbornce svetnika, umes sa se pa tlačle gespe kokr učenaši u patanoštre in use se je tku modr držal, kokr de b se prpraulal za spoud. Iz velika muja sma se prtinla u en kutiček, de sma se za sila usedla.

„Frajla kelnarca, al b bli uni tku prjazen, de b nama prnesl pu litrčka“, sm uguvuru ena skraužlana frajla, ke je frkala pu štari in stisnu sm se še bl ti kot, de b na biu kermo na pot, sojga prjatla sm pa dregnu iz nuga pud miza in mu zašeptou na ušesa: „pet litru uš plaču.“

„Deset, če jh čš, sam glej de hitr tlela vn pridema.“

„Le putrp še en mal in izpi ta kupca trplejna du dna, de uš veđu enkat drukat iz mana staut.“

„Frajla kelnarca, lepu jh prosm, a uma hmal dubla kej pi-jače?“ sm šenkat prosu kelnarca, ke sm vidu, de se še na zmen za naj.

„Sej na guri voda,“ zarežala je ta skraužlana kelnarca name in jezn purinla tistga pu litrčka istrijanskega dulejnca na miza.

„Al b smou prost tud za en percjon štokša, frajla?“

„Uma vidl.“

In sedel sma lepu stlačen skp in čakal ket verne duše u vicah na udrešejne, na štokš, in gledal sma kuku kuhšef Jaka, ke je mou kokr se je vidl, huđ nahod, štokš iz kože devle in čebula reže. Kar naenkrat se prguncaja gespa bertna iz kuhne in usa gospoda je kokr na kumanda ustala in ud ush strani sa delal koplemente gespe bertn, gespa bertna iz kuhne nas za-

čnejša pa muštrat in usacga posebi gledat pud nuš in nas prešacvat, kedu bl štokš zasluž. Gespudi in gespe sa se začel gespe bertn šmajhlat na use sorte viže: en sa jm šnofat dajal, druh sa jh božal pu lic in tku naprej, sam midva iz mojmo prjatlām felazufam, sma sedela kokr telebana. Ke sa gespa bertna use prešacal in pršli še naj pud nus pugledat, sa se pa neki namrdnel in nus zavihal in nazaj u kuhna udkubacal.

„Prjatu, midva na boma dons štokša jedla“, pušeptou sm prjatlē, „gespa bertna nisa bli iz nama cefridn, kokr sm vidu.“

„U štari se vnder na praša, če je bert iz gostam cefridn, ampak usak bert gleda, de je gost iz bertam.“

„Na uš, Jaka; uš že vidu, de mam jest prou, de na um dubu štokša.“

„Sej je use glih, sam hitr izpima; men ta istrijansk dulejnc že tku ušesa vije, de se bujim, de b m jh na udšraufu.“

In pila sma in gledala, kuku je ta skraužlana kelnarca talala štokš iz zelam gostem pu zaslužejn. Ker se je bl priden zaderžu, leuš percjon je dubu in bl glubok mu je pauc u zele pumučila. Ta nar leuš percjon je dubu sevede trgouske zbornce svetnik zatu ke hod gespe bertn zastojn šivanka udevat, kedr kuhlšefe Jakat gate flikaja. In tku pu vrst sa bli deležen te dubrote gespud šulsk nadzornk, pol en druh gespud, ke ma punavad ta nar bulš šnoftubak, pol sa pršli na vrsta gespud derehtar iz Krauje dulinē, ke se zmeri na smeh držeja, če jh še tku jeza kuha in gespe in fabrikanti, pejomtari, suldati, sam midva iz mojmo prjatlām sma gledala in gledala ud kere strani u pršou štokš na miza. Ke sa s že usi druh gosti iz kruham talarje iz rukavem pa usta ubri-sal — servetu tam na puznaja — jest pa le še nism mou sojga štokša, sm pa prašu prou punižn frajla kelnarca, kua je iz mojem štokšam.

„Nej nekar sitnast na predajaja; uni nč na dubeja“, zadrļa se je name kelnarca in ke sm se še neki ujedu, prletel sa name še gespa bertna in m začel bile brat:

„Ker moučeja nej: štokš dubeja pr men sam tist, ke zmeri h men hodja in m prneseja u velik noč spoudn ceglc pukazat.“

„Oh, gespa, nej ga na daja še men, sej se ublegeram, de jm um prnesu tud jest u velik noč spoudn ceglc pukazat; če čja jm pa ferzocomtceglc še prec lohka pukažem, sam de dubim štokš, pa šnofat jm tud dcm.“

„Kar sm rekla, sm rekla; kar hitr nej greja in drugm plac nardeja.“

In plačala sma iz mojmo prjatlam felazofar.1 tistga pu litrčka dulejnskega istrijanca in šla sma, gespud derehtar iz Krauje doline sa se pa za nama tku špetiš smejal, de b jm hmal štokš u grle ubtiču in de sa jh mogli gespa bertna pu hrbte pubutat, de sa jm kos iz grla spravl.

Ke sma pršla iz mojmo prjatlam na lft in sma enkat dosti sape naloula, prjeu me je moj prjatu pud pajzdha in reku: „Žane, pušten s zaslužu stava. Kamr čš pa grema stava zapt, ta nar preh b blu pa dobr, če b stupila še h gespud dohtar Krišpari in mu puvedala, če če iblanskem bertem res kej dobrga strt, nej hitr še ena gustilničarska šola uštima in gespa bertna iz forštata za pre-fesarca nastau in kšeft u šou u Iblan, de se u use kadil.

Bahaštvo.

„Kako pa to, da vaš sinko še ne hođj, saj je že dve leti star!

„Nima priložnosti, da bi se naučil, ker se vedno vozimo v avtomobilu.“

Lopovski humor.

Sodnik: „Povejte mi sedaj kaj podrobnejšega o vašem zadnjem vlomu.“

Lopov: „Oho, gospod sodnik; to vendar še ni bil moj zadnji vlom!“

Oho!

Služkinja: „Gospod doktor I. je prišel!“

Gospa: „Kaj, moj zdravnik! Eh, recite mu, da sem danes tako bolna, da ga ne morem vsprejeti.“

NAJVEČJA RAZTRESENOST.

Profesor Rztresnik je poučeval klasične jezike, zato je umljivo, da je bil večkrat silno rztresen.

Nekoč je dobil anonimno poročilo, da njegova šestnajstletna hčerka že ljubkuje z nekim petošolcem.

Profesorja je to razkačilo in podal se je takoj na lov za grešnico.

In res, v mestnem parku je našel svojo hčerko poleg golobradega dijaka.

„Kako se drznete pohajkovati z dekleti okoli, namesto, da bi se učili, nahrulil je profesor prestrašenega dijaka.

„Saj, saj — — — je moja sestra,“ zajecjljal je dijak v zadregi.

„Tako?“ začudil se je profesor. „Potem pa kar na moje srce, ljubi sinko“, in objel je profesor dijaka.

BODOČI ADVOKAT!

Dijak Dvojkar je bil po sklepu tečaja v veliki zadregi. Če pove resnico, zdravili bi ga z brezovim oijem, a šolnina bo morala kmalu biti! Piše torej sledeče pismo:

Ljubi stariši!

Naznanjam Vam, da sem Vas ubogal in torej lepo izdelal; pa g. profesor grščine se je zmotil in napisal namesto prvega reda dvojko. Dobro veste, da je popravljanje ali ponarejanje javnih listin kaznjivo, saj ste si skusili to sami, ko so Vas finančarji zasačili pri popravljanju bolete za žganjekuho. Prosim Vas torej za šolnino, katero moram plačati vsled profesorjeve zmote. Rekel je, da mi bo zato bolj naklonjen drugi tečaj. Ker se seveda ne sme o tem nič zvedeti, zato Vas v svojem in profesorjevem imenu prosim, da o tem nikjer ne govorite.

Vaš nadebudni

Mirko Dvojkar.

Hladnokrvna.

On: „Kaj naj storim, ljuba Laura, ako me bodete za mojim hrbtom začeli slepariti?“

Ona: „Obrniti se bodete morali.“